

Sygn. akt II KK 42/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Jacek Sobczak

Protokolant Monika Sieczko

w sprawie **K. F.**

przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 27 marca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść

od postanowienia Sądu Rejonowego w K.

z dnia 14 lutego 2012r.

uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2012 r., Sąd Rejonowy w K. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w odniesieniu do skazanego K. F., podnosząc, iż Sąd Rejonowy w K. w sprawie II K 392/10 wydał już wyrok łączny w odniesieniu do 7 skazań (wyroki Sądu Rejonowego w K. w sprawach: II K 252/06, II K 592/09 i II K 138/10 oraz Sądu Rejonowego w G. w sprawach: II K 144/06, VI K 483/07, II K 65/10 i II K 103/10) i w wyroku tym dokonał połączenia kar orzeczonych w sprawach II K 138/10, II K 103/10 oraz II K 65/10, natomiast w zakresie pozostałym umorzył postępowanie.

Postanowienie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 25 lutego 2012 r.

Kasację od tego postanowienia na korzyść skazanego wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. Zaskarżając postanowienie w całości zarzucił mu rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, to jest art. 92 k.p.k. i art. 97 k.p.k. oraz art. 575 § 1 k.p.k. polegające na zaniechaniu dokonania ustaleń i sprawdzenia istotnych okoliczności faktycznych niezbędnych dla prawidłowego orzekania, co skutkowało przedwczesnym wydaniem postanowienia o umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, wobec stwierdzenia określonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. ujemnej przesłanki procesowej, pomimo że po wydaniu wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy w K. w dniu 15 listopada 2010 r., sygn. akt II K 392/10, zaszła istotna zmiana w sytuacji faktyczno-prawnej skazanego, skutkująca potrzebą wydania nowego wyroku łącznego.

Podnosząc taki zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co skutkowało jej uwzględnieniem w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k. Ma rację Rzecznik Praw Obywatelskich, że Sąd Rejonowy w K. dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, a to art. 92 k.p.k. oraz art. 575 § 1 k.p.k., czego efektem było wadliwe stwierdzenie istnienia negatywnej przesłanki do wydania wyroku łącznego, określonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Natomiast nie można zgodzić się z tą częścią zarzutu kasacji, która wskazuje także na naruszenie przepisu art. 97 k.p.k., a to dlatego, iż rozstrzygnięcie co do istnienia warunków do wydania nowego wyroku łącznego nie obejmuje badania okoliczności faktycznych, ale ogranicza się do ustalenia istnienia prawnych warunków do wydania nowego wyroku łącznego (art. 575 § 1 i 2 k.p.k.).

W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy w K. rozpoznając wniosek skazanego o wydanie wyroku łącznego dysponował informacją z Krajowego Rejestru Karnego, z której wynikało, że w sprawie o sygn. akt II K 592/09 Sądu Rejonowego w K. doszło w dniu 19 stycznia 2011 r. do wydania postanowienia o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności, która to kara była uprzednio – w wyroku –

warunkowo zawieszona (k.11). Co więcej, informacja ta została w trakcie posiedzenia ujawniona (k. 21), podobnie zresztą jak akta sprawy II K 392/10, które, jak to opisano w protokole, „przełknięto” (k. 21). Na marginesie należy wytknąć sądowi *meriti*, iż rozstrzygając w przedmiocie wyroku łącznego nie czynił tego na podstawie dołączonych akt spraw, co powinno przecież być zasadą prawidłowego orzekania. Skoro zatem sąd ten miał informację o zarządzeniu wykonania kary w sprawie II K 529/09, to dopuścił się rażącej obrazy art. 92 k.p.k. uznając, iż nie uległ zmianie stan prawny, który skutkowało rozstrzygnięciem w sprawie II K 392/10, a w konsekwencji stwierdzając, że istnieje przeszkoda procesowa w postaci *res iudicate*. Już chociażby zestawienie daty wydania tego prawomocnego postanowienia z datą wydania przez Sąd Rejonowy w K. w sprawie sygn. akt II K 392/10 wyroku łącznego (15 listopada 2010 r. - uw. SN) dawało oczywiste podstawy do stwierdzenia, że chociaż wyrok łączny obejmował swoim rozstrzygnięciem – a tym było umorzenie postępowania na podstawie art. 572 k.p.k. w odniesieniu do pozostałych skazań – także skazanie w sprawie II K 592/09 (pkt 2 wyroku łącznego), to w chwili orzekania przez Sąd Rejonowy w K. w sprawie II K 3/12 stan prawny nie był stanem tożsamym z tym, który istniał w dacie orzekania w sprawie II K 392/10. Niewątpliwie sąd ten miałby większe szanse na uniknięcie tego rażącego błędu, gdyby w sposób należyty procedował w kwestii wyroku łącznego, a zatem jeśliby dysponował aktami sprawy II K 592/09 i dokonał także ich „przełknięcia”. Na karcie 138 akt sprawy II k 592/09 znajdowało się bowiem postanowienie o zarządzeniu wykonania kary warunkowo zawieszonyj oraz adnotacja o jego prawomocności z datą 2 lutego 2011 r., a także dalsza korespondencja dotycząca wykonania tej kary.

Skoro zatem w dacie orzekania zmienił się status kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 592/09, to zważywszy na to, iż pozostałe czyny w odniesieniu do których został wydany wyrok łączny w sprawie II K 392/10, a co do których wymierzono kary bezwzględne pozbawienia wolności (II K 65/10, II K 103/10 oraz II K 138/10), zostały popełnionej przed datą wydania wyroku w sprawie II K 592/09 Sądu Rejonowego w K. (16 luty 2010 r. – wyrok ten ma status tzw. „pierwszego” wyroku), istniały wszelkie prawne warunki do objęcia węzłem kary łącznej także kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 592/09. Umarzając postępowania karne w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Sąd Rejonowy w K. dopuścił się zatem rażącego naruszenia przepisu art. 575 § 1 k.p.k.

Uchybienia te miały postać rażącego naruszenia prawa procesowego a ich wpływ na wydanie wadliwego orzeczenia jest oczywisty i nie wymaga dalszego argumentowania.

Z tych wszystkich powodów należało orzec jak w postanowieniu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w K. zadba o to, by orzekał na podstawie dołączonych akt poszczególnych spraw, a następnie wyda stosowne rozstrzygnięcie będąc związanym zapatrywaniem prawnym przedstawionym powyżej w odniesieniu do istnienia warunków do połączenia węzłem kary łącznej także kary orzeczonej w wyroku Sądu Rejonowego w K. w sprawie II K 592/09 (art. 442 § 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).